

'Sfeervol, kleurrijk en emotioneel.' – *Flair*

De dromen weefster

CRISTINA CABONI

VANDER
KAMPE

ROMAN

PROLOOG

‘Een jurk moet niet om een lichaam hangen, maar haar lijnen volgen. Ze moet degene die haar draagt vergezellen en als de vrouw glimlacht, moet de jurk met haar meelachen.’

Madeleine Vionnet

‘Slaap nu maar, meisje. Of de moeder van de zon komt je halen en neemt je mee.’

Caterina knijpt haar ogen dicht, omdat ze bang is. Maar ze kan de slaap niet vatten, ook al bidt ze met haar handjes samen, zoals haar verzorgster haar heeft geleerd. ‘Het lukt me niet,’ fluistert ze. Alleen haar lappenpop, die naast haar ligt, hoort wat ze zegt. Caterina opent haar ogen iets, haar hart bonst hard in het stille kamertje. Gouden zonnestrallen dringen via de spleten van het rolluik naar binnen en doorbreken het frisse duister van de middag.

Het meisje woelt in haar bed, tussen de linnen lakens die haar verzorgster voor haar geweven heeft. Haar naam staat erop. Ze volgt het borduursel met haar vingertje en opeens ziet ze het. Het is in beginsel maar een draadje, maar dan wordt het een verhaal. Het gaat over de wind die de gordijnen wijd opent en over de zee die de vissers vergezelt die in de schemering hun netten uitgooien en die bij zonsopkomst weer binnenhalen. Het gaat over graanakkers en doorbloemen wit getooide velden. En over vrouwen die gebogen zitten over hun weefgetouwen, die dromen begrijpen en weven.

Haar blik blijft hangen bij de felgekleurde stof. Eerst is het een kievit, maar daarna een vis. Een haakvormige ruit en een kruis, een ster en een driehoek. De eikel, de granaatappel en het wijnstokblad. Het is het koraal op de blauwe bodem van de zee waar ze zo van houdt. De figuren die Rosa haar heeft laten zien op de stoffen dansen voor haar ogen met hun magische betekenis, ze komen samen en bewegen vlug naar beneden om vervolgens weer omhoog te gaan in een molentje van kleuren dat haar betovert en doet glimlachen.

Kijk, nu heeft ze de moed gevonden.

Caterina staat op en verlaat haar veilige bed. Haar voetjes rennen vlug naar de deur. Ze heeft nog nooit de moeder van de zon gezien, ze weet niet eens wie dat is, maar ze kent het gevoel verlaten te zijn. Dat gevoel heeft ze als alles om haar heen stil is, daarom wil ze liever haar angst aanpakken, en ze opent de deur. De arm voor haar gezicht schermt haar ogen af voor het felle licht. Langzaam doet ze haar ogen open. De binnenplaats is helemaal wit. In de lucht hangt de geur van een vorderende zomer en verhitte muren. Ze rent naar de rots waarop ze weet dat ze Rosa zal aantreffen. De kamer waar haar verzorgster werkt, bevindt zich op de top van de heuvel. Hij heeft kalkwitte muren en een dak met rode dakpannen. Een groot venster laat het licht door en verspreidt dat binnen. Op die plek blijft Caterina staan, voor de stenen vensterbank. Voorzichtig klimt ze het bergje op dat ze tegen de muur had gebouwd van zelf verzamelde stenen. Ze grijpt met haar handjes de richel beet. Maar het is nog te laag om bij de geheimzinnige kamer naar binnen te kunnen kijken, dus gaat ze op haar tenen staan om meer te kunnen zien. Daar is Rosa, gebogen over haar weefgetouw, haar blote voeten op de pedalen die de schachten aansturen. Gehypnotiseerd door de bewegingen volgt ze de antieke dans die een weefster haar jaren geleden leerde, toen zijzelf nog een kind

was. De sprong is nu open, de spoel glijdt naar voren, terwijl het gezang van het weefgetouw sterk en krachtig klinkt dankzij het regelmatige ritme. Haar vingers grijpen het riet dat ritmisch klopt, het garen gaat de schering in en wordt inslag. Ze strelen vluchtig de doekboom, waar de stof in zit. Daar is de stof die Rosa heeft gecreëerd. Ze heeft weer iets magisch gemaakt.

‘Kom binnen, meisje, en kom naast me zitten. Wie zijn eigen angsten durft te overwinnen, is in staat de draad van het leven te weven. Pak nu die van jou en vervul je lot, lieveling van me.’

Caterina spert haar ogen open, hoe heeft Rosa haar hier buiten kunnen zien? Er verschijnt een glimlach om haar mond. Haar verzorgster is weefster, die hoeft je niet aan te kijken.

Zij weet het.

Ze verlaat haar schuilplaats en rent naar haar verzorgster, die opschuift en plaats voor haar maakt. Ze legt haar handjes op de kist en ziet het verhaal dat Rosa op de doek heeft geschreven. Het gaat over een vrouw die uit zee komt. Haar naam is Maribenia... of nee, toch niet.

Haar naam is Maribelle.

Caterina kijkt naar Rosa, en haar mysterieuze glimlach vervult haar met blijdschap.

1

Alpaca. Zacht, licht, warm. Het is de stof van de herinnering, roept heimwee op naar de jeugd. Afkomstig van een kleine kameelachtige, wordt gebruikt voor jassen, kleden, truien en dekens.

De textuur was delicaat. Shantoengzijde van geweldige kwaliteit, die haar deed denken aan het blauw van de winterhemel: kristalhelder, ijzig en oneindig. Camilla Sampietro streek zacht over de stof. De rijke en krachtige kleurschakeringen liepen van lichtturquoise tot indigoblauw, als vlammen in een spel van glanzend en mat. Hij voelde wondermooi en regelmatig aan, met de bobbeltjes en typische knopen die bij de kostbare stof hoorden.

Ze wreef met haar vingertop over de ruwe structuur. Ze hield haar adem in, iets wat ze altijd deed als ze zo'n mooi stuk stof in handen had. 'Het is pure zijde. Dubbel geweven.' Ze twijfelde of het meisje wist wat dat betekende. Maar dat gaf niet. Wat wel belangrijk was, was wat voor soort jurk Lucy Wong, zoals ze zei te heten, ervan wilde laten maken.

Er viel een lange stilte, die hun de adem benam.

'Denkt u dat het genoeg stof is om er een jurk voor mij van te maken?' Lucy keek haar hoopvol aan. De jurk die ze heel voorzichtig neerlegde op de toonbank van het kleine naaiatelier waar Camilla sinds een jaar werkte, was van haar overgrootmoeder geweest. Ze had haar met betraande ogen verteld dat hij, toen haar familie bijna een eeuw gele-

den uit China was gevlucht, in een zak was beland met een paar juwelen van weinig waarde. De rest was allang verloren gegaan, maar ze hadden de jurk kunnen redden. Haar vader had hem haar een paar keer laten zien, alvorens hem in geparfumeerd papier te wikkelen. En nu hij er niet meer was, wilde ze hem graag aantrekken, om nog in zijn nabijheid te kunnen zijn.

Toen Camilla Lucy zag binnenkomen met haar pak tegen haar borst gedrukt, wist ze meteen dat ze geen gewone klant was.

Zij was een van de ‘anderen’. Vrouwen die emoties wilden voelen. Die lang nadachten over wat ze aantrokken, kleding die meestal afkomstig was van een zeer dierbare persoon. Ze wilden iets wat bij hun persoonlijkheid paste. Wat een band creëerde tussen henzelf en hun dierbare.

‘Dat hangt van het model af, maar ik denk het wel.’ Er was een vleugje sandelhout in de stof blijven hangen. Camilla was gefascineerd door de complexiteit ervan, die haar aan de frisheid van een tuin deed denken. Ze glimlachte. ‘De stof is in geweldige conditie, hij is overal nog intact, op de kraag na.’ Met haar vinger volgde ze het borduurwerk dat typerend was voor hofjurken van de Qingdynastie: orchideeën, symbool van schoonheid en vruchtbaarheid, en honderden vlinders, evenveel als Lucy’s zegeningen. En de koper- en gouddraden, versieringen langs de randen, van de kraag tot de mouwen en uiteindelijk de zoom van de jurk. Het was een schilderij van kleuren en beweging, een kunstwerk. Ze kon haar ogen er niet van afhouden, onder de indruk van het gracieuze motief, en van de kracht van de stof – hij was zelfs een eeuw later nog licht en helder. De jurk moest degene die hem had gedragen waardig vertegenwoordigd hebben. Ze betrapte zichzelf op de gedachte dat ze hem zelf ook graag had gedragen.

Wat zou ze dan trots zijn geweest.

Lucy krulde haar lippen in een halve glimlach. ‘De jade die erop zat is gebruikt om de opleiding van mijn vader te betalen,’ fluisterde ze. ‘Dat heb ik zo vaak te horen gekregen. Ze hebben me verteld dat hij doorschijnend was en een andere kleur kreeg als het licht veranderde. Hij stond voor de status van de familie.’

Camilla hing aan haar lippen. Het was alsof het leven van die mensen om die jurk had gedraaid, een stuk stof met een eigen verhaal dat verbonden was aan de draad van hun bestaan. Dat was wat mode voor haar betekende: verbondenheid, verhalen.

Lucy viel opeens stil. Daarna streek ze, nog met tranen in haar ogen, met haar vingers een stuk gekreukt papier glad dat ze uit haar zak had gepakt. ‘Dit vind ik mooi.’

‘Laat eens kijken.’ Camilla legde het papier op een plank en deed een lamp aan. Het was een eenvoudig model. Een mouwloos lijfje in plaats van het jasje, een simpele rok die tot de enkels kwam. Ze wierp een blik op Lucy en voelde toen in een opwelling met haar vingertoppen aan de oude zijde.

Ze ondervroeg de stof.

En die gaf antwoord.

Het beeld van de japon vervaagde en daarvoor in de plaats verscheen een nieuwe jurk.

Ze kon hem nu bijna zien, de jurk voor Lucy. De kostbare stof die haar met het verleden verbond was niet stijf meer. Gesneden en opnieuw in elkaar gezet volgde hij de zachte lijnen van de jonge vrouw. Een korset met een hartvormige halslijn, met in het midden het borduursel. En de rest... O, de rest was zo elegant als alleen exclusieve jurken waren. De rok had de vorm van een kelk, modern, eigentijds met scherpe, duidelijke lijnen. De op de boorden geborduurde bloemenkransen verrijkten het eenvoudige model. Het was in harmonie, een zachte kracht. Eenzelfde zachte kracht als

dat meisje aan iedereen zou laten zien. Lucy was niet bang om anders te zijn, ze hield haar tradities in ere, ze zou haar eigen waarden blijven nastreven en dat waarin ze geloofde. Ze hoefde zich niet aan te passen, ze was uniek: dat straalde haar jurk uit.

Dat was precies wat Lucy Wongs jurk aan iedereen duidelijk moest maken.

Ze knikte. ‘Hij is heel mooi.’

Lucy bleef even stil. Toen stapte ze op Camilla af en omhelsde haar. ‘Bedankt, u weet niet half hoeveel dit voor me betekent.’ Ze droogde haar tranen en lachte. ‘Hoe gaan we nu verder?’

Camilla kreeg een warm gevoel vanbinnen. Een emotie die zo sterk was, dat hij haar de adem benam. Ze wist hoe het was om een geliefde te moeten missen. Ze wist ook wat het betekende om iets te bezitten waardoor je de aanwezigheid van die persoon kon voelen. Voor even was het verdriet dat haar die dagen maar was blijven achtervolgen, verdwenen. ‘Mevrouw Sandra zal u helpen bij het invullen van de formulieren en bij de overige formaliteiten.’ Ze wees naar een zeer elegante vrouw van middelbare leeftijd aan de andere kant van het atelier, die een andere klant aan het helpen was.

Zij merkte dat ze naar haar keek en lachte. ‘Hebben jullie me nodig?’

‘Ja, een mooie jurk, een *new style*.’

Dat was de uitdrukking die ze in Juwelen Van Stof, het naaiatelier voor vrouwen van Sandra Finot, gebruikten om jurken aan te duiden die inmiddels oud waren, maar niet werden weggegooid. Integendeel: ze werden zo geweldig hersteld dat ze konden wedijveren met welke nieuwe moderne creatie dan ook. Die jurken, die van anderen waren geweest, kregen een nieuw leven.

Camilla maakte hier haar droom werkelijkheid, haar idee

van mode die niet alleen gebaseerd was op emotie, maar ook voor een groot deel op inhoud.

Ze hield van de stoffen en kon haar fantasie kwijt in de jurken. Ze zag de jurk voor zich en omschreef als een kunstenaar de structuur, tekening en kleur ervan. Dat was wat ze wilde doen in het leven. Zo was het haar aan het einde van haar opleiding tot ontwerpster gelukt een techniek te ontwikkelen waarmee ze jurken volledig kon vermaken. Camilla had Sandra weten te overtuigen om haar een kans te geven en Sandra had haar aangenomen.

De jurken die ze uit elkaar haalde en opnieuw naaide waren speciaal: het was alsof een draad de levens van de schepper van de stof, de ontwerper en de coupeuse van de jurk verbond. De jurk werd een nieuw leven geschonken, een nieuw lot. Ze hoefde alleen over zo'n japon te praten en wist al meteen hoe ze hem moest aanpassen en veranderen: in de ogen van de klanten las ze wat ze in hun hart bewaarden. Het waren zowel verlangens als dromen. Ze bestudeerde hun emoties en maakte daar stoffen van licht en plezier van, en die plakte ze op patronen.

De kledingstukken die Camilla verstelde en maakte waren uniek, ontworpen volgens de dromen van degene die ze droeg, in staat om bescherming, kracht en zekerheid te bieden.

Waar ze zelf zo naar verlangde, wist ze te creëren voor anderen.

Op Sandra's gezicht verscheen een glimlach. 'Hier ben ik.'

Terwijl de vrouw zich over Lucy ontfermde, een afspraak met haar maakte, rondde Camilla de afspraak met de andere klant af. Ze vouwde de stoffen op en legde ze in de witte stellingen.

Alles in het atelier was wit. Gezellig en zacht wit, als in een boudoir. Een kleur die kon luisteren en begrijpen. Bureau, kroonluchter, het oude, met de hand geweven tapijt dat San-

dra in Samugheo had gekocht, een klein dorp in Sardinië waar ze vaak heen ging om de stoffenvoorraad aan te vullen. Ook de lijst van de reusachtige salonspiegel aan de muur tegenover de ingang waarin de klanten zichzelf konden bekijken was wit, evenals de fluwelen bank in de hoek, waarop vaak ideeën en projecten werden uitgedacht en belangrijke beslissingen werden genomen. Ook de eikenhouten vloer was wit geverfd.

Niets mocht de kleuren van de stoffen minder helder maken. De klanten moesten alle tinten ervan kunnen zien. Het wit was overal, op de muren, de meubels, en zelfs de steunen voor de *mouflage* waren wit. Voor de speciale jurken die van dierbaren waren geweest, werd die techniek vaak gebruikt: de jurk werd direct op de paspop genaaid die dezelfde maten had als de klant.

Dat was waarin het naaiatelier voor vrouwen van Sandra Finot, in Bellagio, aan het Comomeer, zich onderscheidde. Camilla Sampietro was daarheen gevlucht, de enige plek die haar een kans had gegeven.

‘Heb je even tijd of heb je andere afspraken?’ Sandra’s vraag verraste haar. Sinds ze haar had aangenomen, hadden ze elkaar weinig gezien buiten de winkel.

‘Ik heb geen afspraken.’

Sandra knikte en nam haar op terwijl ze haar hoofd schuin hield. ‘Hoe bevalt het je hier in Bellagio?’

‘Goed,’ antwoordde Camilla. Ondanks alles was ze oprecht.

Voor haar was het dorp, waar ze kortgeleden naartoe was verhuisd, synoniem aan vrijheid. Die ademde ze in met de bries die opsteeg van het meer, terwijl ze door de straten met toeristen liep, ze zag de vrijheid in de ogen van de voorbijgangers, verloren in een parallelle werkelijkheid, waar zij geen deel van uitmaakte.

’s Nachts droomde ze ervan, van vrijheid.

Maar ze voelde zich vooral vrij als ze op papier schetste, de

stof knipte, de draad spande, de decoratie op de stof bekeek, gebogen over de tafel van haar eenkamerappartement, waar haar naaimachine een ereplaats had.

‘Je vindt het hier vast saai, na zo lang in Milaan te hebben gewoond. Mis je de stad?’

Die vraag bracht haar van haar stuk, opeens werd ze overvallen door heimwee: natuurlijk miste ze haar vroegere leven. Ze miste de mensen van wie ze hield. Maar vooral haar Mamy, of, zoals alle anderen haar noemden: signora Marianne Leclerc – de vrouw die na de dood van haar ouders voor haar gezorgd had, die haar had opgevoed en had gezorgd dat ze nooit iets tekortkwam.

En ze miste Daniela Leclerc, Mariannes kleindochter.

Ze waren samen opgegroeid, als zussen, Daniela en zij. Maar dat waren ze niet. En dat woog uiteindelijk zwaarder dan de rest. ‘Ik denk dat dat normaal is,’ mompelde ze. Ze probeerde de zwaarmoedigheid te bedwingen die gepaard ging met deze gedachten, maar dat was moeilijk.

Sandra keek haar even aan en wees toen in haar richting, een glimlach deed haar mooie gezicht oplichten. ‘Laten we het over leukere dingen hebben. We krijgen steeds meer *new style*-verzoeken. Ze komen uit de hele provincie voor jouw jurken. Jouw marktanalyse bleek correct. Voor elk verschijnsel ontstaat een tegenhanger. Dat was wat je tegen me zei toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, toch?’

‘Ongeveer.’ Camilla onderdrukte een lach.

‘De mensen zijn tevreden en praten erover: eenvoudige mond-tot-mondreclame zorgt voor nieuwe klanten.’ Ze wachtte even, op haar kalme gezicht verscheen een brede glimlach van voldoening. ‘Je hebt het heel goed gedaan, Camilla. Ik geef toe dat ik in het begin nogal sceptisch was. Jurken bewerken die anderen al hebben gedragen... In een ander tijdperk zou dat niet zo gek zijn, sterker nog, dat werd gedaan en bleek een goed idee. Maar in onze tijd lijkt zo’n

idee absurd, lijnrecht tegenover het moderne concept van mode, waarin het motto “verandering” is, jezelf voortdurend opnieuw uitvinden. Jij daarentegen hebt ons op het emotionele aspect gewezen en dat bleek een schot in de roos.’

Sandra lachte en ging verder. ‘Er zit zoveel meer in de *new style*-jurken. Een aanraking die alles heel speciaal maakt. De sterke betekenis die alleen iets heel dierbaars kan hebben.’

Sandra’s woorden raakten haar.

Camilla moest denken aan Lucy Wong en haar prachtige jurk van shantoengzijde. Vóór haar waren er andere klanten geweest en er zouden er na haar nog meer volgen. Camilla verheugde zich over het feit dat haar idee succesvol was, dat gaf voldoening.

En dan te bedenken dat ze even bang was geweest dat er iets mis was, toen Sandra haar vroeg om even te stoppen. Ze realiseerde zich dat ze die negatieve gedachte niet echt had gehad, maar dat hij vooral een oude reflex was.

Ze herinnerde zichzelf er met klem aan dat Marianne Leclerc en haar bedrijf geen probleem meer vormden. Of beter gezegd: zij was niet hun probleem meer. En toch was daar die pijn, diep in haar hart. Een scheur, een diepe wond.

‘Fijn weekend, Camilla. Ga uit, vermaak je.’ Een zacht tikje op haar hand beëindigde het gesprek. Sandra trok haar jas aan en deed haar sjaal om. ‘Zal ik je een lift geven?’

Camilla schudde haar hoofd. ‘Ik moet nog wat dingen afmaken voordat ik afsluit.’

‘Niet te lang doorgaan, hoor.’

‘Beloofd.’

Toen Sandra naar buiten ging, rinkelden de belletjes vrolijk boven haar gedachten uit. Camilla dacht terug aan toen ze aankwam in Bellagio en voor het naaiatelier was blijven staan. Ze vond het roodgeverfde gebouw met de witte geraniums in de vensterbanken meteen mooi. Alles aan het

stadje had haar betoverd: het geklots van het water tegen de boten, het groen van de bomen dat afstak tegen het blauw van het meer, de bloemen die overal waar je maar keek stonden. En de stenen fontein, de smalle straatjes, de potten waarin in de lente de geraniums groeiden met hun intense geur.

Ze was blij, dolblij dat ze in Sandra's atelier werkte. Ze werkte aan haar project. Ze kon het niet geloven! Plotse-ling had ze enorme zin om dat aan iemand te vertellen, want gedeelde vreugde was dubbele vreugde. Dat had Marianne een keer tegen haar gezegd.

Op dat moment verdween haar glimlach.

Ze boog haar hoofd.

Ze wikkelde de schaar in een doek en legde hem in de koffer. Het was een cadeau van Mamy. Twee dezelfde, één voor haar, één voor Daniela. Ze had ze laten maken door een gespecialiseerde vakman. Aan de binnenkant van een van de bladen stond de volgende zin gegraveerd: *Knip alles weg wat te veel is, maar behandel de fundamentele draden met zorg.*

Ook Sandra was onder de indruk geweest toen ze hem had gezien.

'Hij is geweldig. Misschien wel de mooiste die ik ooit heb gezien.'

Ja, daar twijfelde ze niet aan. Marianne Leclerc was een vrouw die wist wat mooi was. En het beste eiste van iedereen, zonder uitzondering.

Ze zuchtte. In het licht van de nieuwe ontwikkelingen, de stilte van Marianne, bleek het de juiste beslissing te zijn geweest om Milaan te verlaten. Zoals Daniela haar onder de neus had gewreven: zij was slechts een indringer in de familie.

Toen ze de winkel verliet, was de wind aangetrokken. Ze keek op naar de witte hemel. Er viel een sneeuwvlok op haar

neus. Ze glimlachte en genoot van dat geweldige gevoel. Ze moest niet vergeten dat het een mooie dag was geweest en dat het leven altijd verderging.